

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

KUNGSPORTSPLATSEN I GÖTEBORG. — EFTER FOTOGRAFI.

14:DE ÅRG.

DEN 20 APRIL 1913.

N° 29.

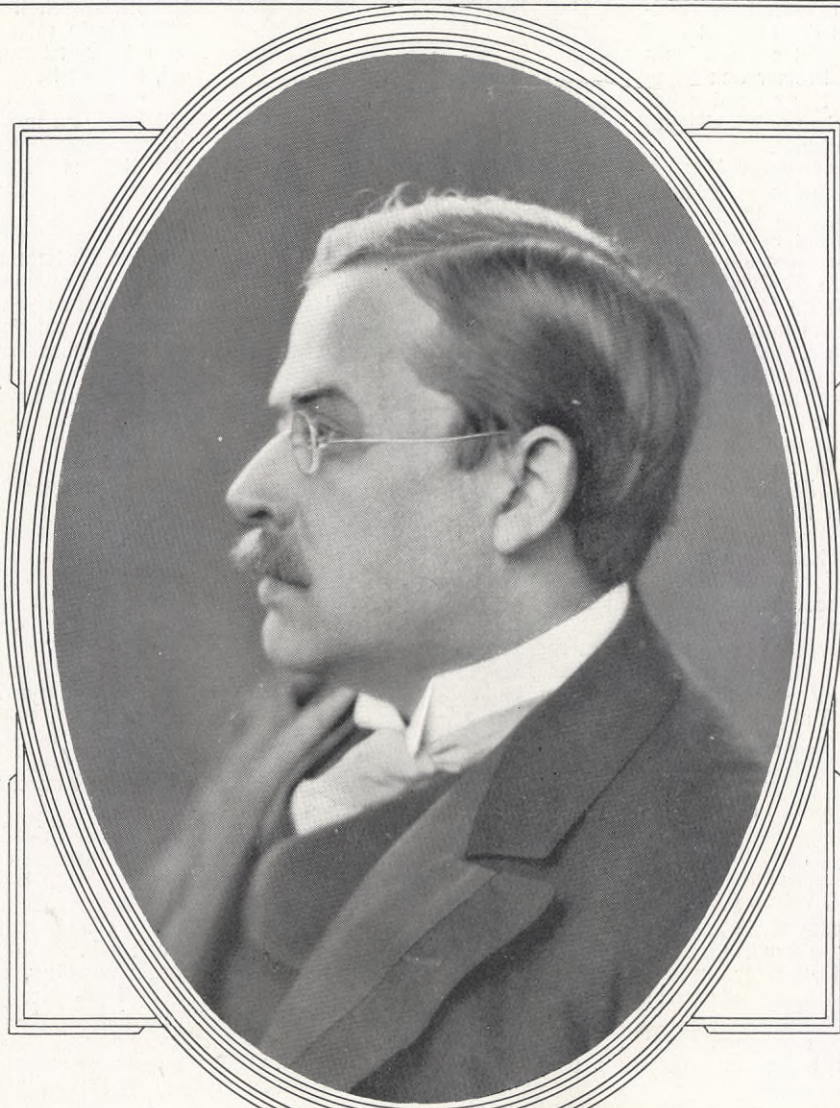

Foto. Fl-din, Stockholm

Kliche: Dingt Sjöström.

Bruno Westberg

Här i landet är det ju ofta så, att först någon osedvanlig utmärkelse från utlandet låter oss komma till insikt om, att vi ha en eller annan världsbekant man ibland oss. Väl är då, om det icke blifvit försent, om man icke redan i utlandet sökt försäkra sig om den kraft, vi här låtit gå obrukad eller kanske t. o. m. motarbetat. Så väckte det ju en viss oro, när Erland Nordenskiöld i julas mottog ett storatadt anbud från en amerikansk högskola att för dess räkning leda en långvarig expedition och sedermera förestå dess etnografiska museum — ett anbud, som dess bättre afböjdes. När styrelsen för Göteborgs museum strax därpå enhälligt beslöt att kalla frih. Nordenskiöld till intendent för museets etnografiska afdelning, hälsades detta beslut med stor tillfredsställelse både inom vetenskapliga kretsar och bland allmänheten. För en sådan befattnings hade han också sällsynt stora kvalifikationer.

Nils Erland Herbert Nordenskiöld är född 1877 och företog redan som 22-årig student sin första forskningsresa — till Patagonien — hvilken hufvudsakligen afsåg naturvetenskapliga studier. Redan 1901 gjorde han sin nästa resa, denna gång till Argentinas och Bolivias gränstrakter, och 1904—1905 gällde färden Bolivia och Peru. Under dessa resor drogs hans intresse alltmer öfver åt etnografiska och arkeologiska forskningar och den sista resan gällde uteslutande dylika. År 1906 förordnades han till amanuens vid riksmuseets etnografiska afdelning, hvilken befattning då i realiteten var liktydig med föreståndarskap. Han gjorde sig här snart bemärkt genom sin initiativ-rikedom och sin stora förmåga att skaffa museet samlingar och att intressera mecenater för detsamma. Under hans tvååriga amanuens-tid ökades museet med inemot 15,000 nummer, en tillväxt som naturligtvis vida öfverträffar hvad som förut förekommit och äfven hvad som senare på museets initiativ blifvit gjort. Han satte sig äfven i förbindelse med våra olika missionsföreningar och deras missionärer, hvilket resulterade i den storartade etnografiska missionsutställningen i Stockholm 1907 — en utställning, som vann de amplaste loford af såväl in- som utländska auktoriteter. Det samarbete mellan missionen och vetenskapen Nordenskiöld här organiserat, utvecklade sig till en början mycket lofvande, men har nu tyvärr fullständigt kommit af sig, sedan ledningen lämnats åt andra, för detta samarbete främmande och likgiltiga personer, ja, det ser ut, som skulle museet nu mista alla dessa genom frih. N:s energi sammanbrakta föremål, väl en 6,000 nummer.

I friskt minne torde ännu vara frih. N:s förträffliga initiativ till vandringsmuseer, hvarigenom han nedlagt stora förtjänster om folkbildningens höjande.

Sedan Vetenskapsakademien beslutat besätta föreståndareplatsen vid riksmuseet med ordinarie innehavare, och den bekanta, för frih. N. ogynnsamma lottdragningen i akademien ägt rum, begaf han sig år 1908 ut på en ny stor vetenskaplig expedition till Argentina, Bolivia och Peru. Denna hans sista

Foto. Flodin, Stockholm. *Målad: Bengt Silfversparre.
FRIHERRINNAN OLGA NORDENSKIÖLD,
som följer sin make på forskningsfärd.

och mest berömda forskningsresa känner allmänheten väl genom hans stora arbeten "Indianliv i El Gran Chaco", och "Indianer och vita", arbeten, som visa lika utmärkta forskningsresultat som de äro hällna i en populär och underhållande form. För dessa arbeten tilldelades frih. N. af Vitterhetsakademien hertig de Loubat's stora pris, och af Svenska sällskapet för antropologi och geografi erhöill han Wahlbergsmedaljen i guld. En frukt af hans omfattande studier i amerikansk etnografi blef det ståtliga verket "De sydamerikanska indianernas kulturhistoria". Utom en stor mängd mindre skrifter och afhandlingar har han utgifvit ett stort arkeologiskt arbete "Urnengräber und Mounds in bolivianischen Chaco".

Bland de många utmärkelser, som i öfrigt kommit honom till del, märkas hedersledamotskap i ett stort antal utländska lärda sällskap. Få forskare på det etnografiska gebietet ha så förstätt

att sätta sig in i infödingens lif och sysselsättningar, få ha så intresserat sig för hvarje detalj i deras lif och än färre ha gått till sitt arbete med en sådan kärleksfull förståelse som Erland Nordenskiöld. För folkbildningen här hemma har han varit ifrigt verksam, och utom det ofvannämnda initiativet till vandringsmuseer har han genom många och långa föredragsturnéer sökt popularisera den vetenskap, etnografien, hvars förnämste representant i vårt land han är.

Redan när Göteborgs museum för ett par månader sedan kallade honom till intendent, hade han planlagt en forskningsfärd till det inre Syd-Amerika, hvilken säkerligen kommer att tillföra museet stora och värdefulla samlingar. Redan under den korta tid, frih. N. varit fäst vid institutionen, har han hunnit skaffa sin afdelning högst värdefulla samlingar bl. a. Liljewalchska Guyana-expeditionens material. Genom särskilda dispositioner har han sörit för, att museet äfven under hans frånvaro kommer att förses med samlingar på det bästa sätt, hvarpå dylika kunna anskaffas.

Friherre Nordenskiöld har i dessa dagar lämnat vårt land för att antråda sin nya forskningsresa. Han ätföljes af sin unga maka, som käckt går att med honom dela färdens strapatser och mödor. Detta är icke blott en djärf bragd — äfven bland naturfolken finnes utan tvifvel mycket, som endast en kvinna kan utforska!

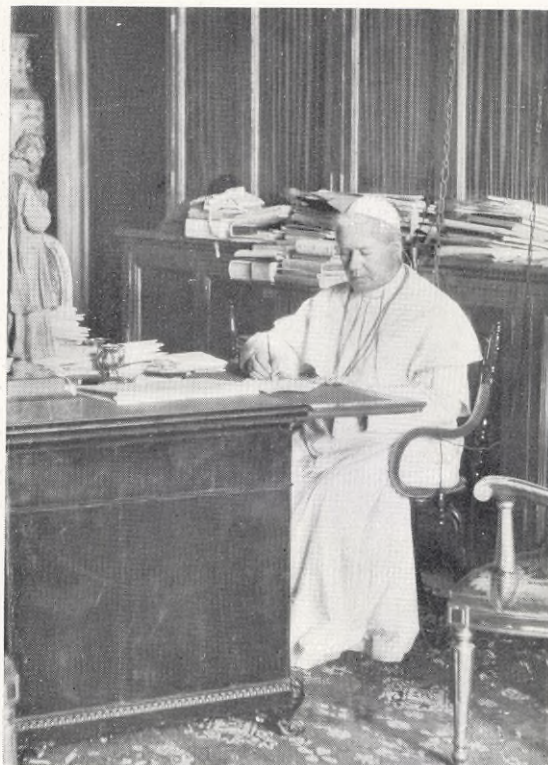
Det har väl stått strid kring Erland Nordenskiöld's namn, strid, som det stått kring de flesta utpräglade personligheter, som själfva måst bryta sig en väg. Nu ha den stridens vågor lagt sig och kring den unge forskaren ha fylkat sig alla de, som ännu förstar att skilja på person och sak, på ärlig strid och intriger. Och den varma hyllning, alla vårt lands främste vetenskapsmän ägnat Erland Nordenskiöld vid hans afresa till forskningsfältet — den hyllningen har ej blott gällt hans vetenskapliga gärning, som ställt honom främst bland våra etnografer, utan äfven hans vänsälla personlighet och fina anspråkslösa väsen.

Efter fotografij.

Kliche: Bengt Sjöversparv

ETT PARTI TENNIS I NIZZA.

Efter fotografi.

Kliche: Bengt Sjöversparv.

MED ANLEDNING AF PÅFVENS FARLIGA SJUKDOM.

Efter fotografi.

Kliche: Kem. A.-B. Bengt Sjöversparv, skolin G.

DEN BERÖMDA RIDSKOLAN I TOR DI QUINTO VID ROM. En svår hinderöfning. Observera den dit kommenderade svenske officeren (X)

EN SMÅSTADSSÖNDAG.

FÖR HVAR 8 DAG AF K. G. OSSIAN-NILSSON.

ET var gäspigt, det här, tyckte Maj Hedenberg och sträckte sina långa, fulländade armar mot taket.

Birgit svarade inte. Hennes mörka mänskensblick följde med ett svärmodigt uttryck den raka, folktomma småstadsgatan. Idel tvåvåningskåkar af trä, hvart man såg. En och annan förlupen flinga dansade mot rutorna, men gatgolivet i sitt gråhvita slask påminde knappast om före och bjällpingel.

Annie Wallén gjorde en grimas. Hon hade fullgoda skäl att känna sig stött öfver Maj's gäspning. Här hade de nu haft en liten stillsam och pratsam söndagsförmiddag tillsammans. Och Annie hade bestått både rummet, kaffet och sällskapstalangerna.

— Ja, du har ingenting att säga, förstås, Birgit, fortfor den ljuslätta Maj, — du som har fästman att få bref ifrån!

— I dag har jag då inte fått något, bedyrade Birgit och försökte le.

— Därför att det inte är postdags än, skrattade Maj en smula gällt, som hon brukade.

— Än jag då, inföll Annie buttert. Det kom oförmodadt, men oundvikligt. Maj's tanklöshet kunde reta ett lamm.

— Ja, du, du —, stammade ljushufvudet, som nu kom underfund med sig själf, och hvars blick strax fylldes med ånger.

— Du, upprepade hon och slog båda armarna om lilla buttiga Annie, som nästan försvann i hennes famn, — du är en ängel i tålmod och — och en bängel till att vara treflig alltid, men du *kan* inte hjälpa, att en småstadssöndag är odräglig — för ungt folk.

Som alla tre voro jämnåriga, fanns i det yttrandet ingenting att stöta sig på. Den som såg äldst ut, var förstås Annie, hvilket antagligen berodde på, att hon kommit "tidigast med". För ett år se'n hade hon från universitetet återvändt till födelsestaden för att öfverta föräldrarnas affär, då fadern blifvit hårdt och obotligt sjuk.

Det var ett afbrott i en lofvande bana, lilla Annie hade förut tänkt bli läkare och ansågs ha lysande anlag.

Nu hade hon fått slå sig på affärerna i stället, men studentskehumöret hade hon i behåll. Det kom henne också tillgodo i den enformiga lilla staden — och på en sådan här slaskvintersöndag som nu.

Hon hade roat kamraterna med massor af vitsar öfver sin grekiska profil — lilla Annie ägde den präktigaste lilla uppnäsa i världen.

Hon hade härmat en ungherre, som syr i en knapp. Därefter en katt och en hund, som göra toalett. Därefter en del bekanta original både i hemstaden och i Uppsala. Hon hade till och med nedlåtit sig att hoppa kråka för att muntra upp kamraterna.

Men vädret var alltför omöjligt. Mot dess gråa, tunga mur studsade alla oskyldiga vitsigheter och pojkkilcupptag.

Den oförnöjsammaste var förstås Maj. Ung Birgits fämälthet tillhörde hennes nuvarande belägenhet — sasom nyförlofvad och akut förälskad. Men Maj — ja, Maj led måhända just af att ej vara i samma belägenhet. Hon var granntycktare, än man skulle tro, hennes tvååriga Uppsalavistelse hade hittills lämnat hennes unga hjärta osåradt. Hittills — ty det var ju möjligt, att hon kunde förälska sig "ur minnet", som Annie spydigt antydde.

Kanske för att hämnas för nyss började Annie så smått bry blondhufvudet för de ungherrar, hon råkat under ferien. Men för hvar namn, som "ro-

pades upp", slog Maj allt ifrigare ifrån sig. Hon höll till sist på att bli allvarsamt stött ett ögonblick, som Annie med vaken läkareinstinkt, begagnade till att servera en nylagad tretår.

— Kaffe *är* godt, förklarade Maj blidkad, — fast det ju skall vara så skadligt.

— Kaffe *är* godt, upprepade Birgit med djupt allvar, — *därför* att det är så skadligt!

— Hvilka grundsatser, ojade sig Annie, — hvilka grundsatser hos en nyförlofvad! Pass på, att löjtnant André'n tycker detsamma om förmiddagsgroggen, han lär ska låta servera sig alla söndagar!

— Det är inte sannt, inföll Maj litet häftigt, — bara förtal af Stenfelts, därför att han slagit upp med Ida. Och *det* gjorde han då rätt i — en sådan slamsa! Som han *aldrig* kunde lita på! Och för resten — *om* han tar sig en grogg om söndagarna, *hvad* skall han annars göra hela långa förmiddagen?

— Hvilket försvarstal, hvilket försvarstal, undrade Annie i sin torraste ton, men satte rättnu koppen ifrån sig och fixerade Maj, så att denna förtrytsam sprang upp från soffan och förklarade, att löjtnant André'n — *den* kunde hon då inte tåla för sin död!

— *Kan* du verkligen inte tåla honom, sporde Annie med moderlig medkänsla.

— Den — usch nej då! Den — den — den — spolingen!

— Han är bara tre år äldre än du, det är sant! Så du *kan* inte alls tåla löjtnant Figge? Tänk — skulle du rentaf kunna drifva med karlen?

— Om? Säg bara hur! Säg bara —!

— Nja, härmade affärskvinnan sin hjälplösa pappa, — det är inte så utan, att jag just fått en idé att sätta litet fart i söndagen och löjtnant Figge André'n — hm hm! Hvad det är skönt ändå här invid. Fy —! Fy, sade jag! Kanhända det var stygt mot löjtnanten, eller hvad?

— Stygt? Mot karlarna? Som om man *kunde* vara stygg mot karlar — ja, jag menar —!

— Jag *förstår*, hvad du menar, försäkrade Annie behärskad, — du är den fullfjädrade markattskan, är det inte så? Du kommer att sluta minst som professorska, inte sant? Hallå —

Annie tog ett par parodiska kattfjät snedt öfver golvet till skrifbordet.

— Men hvad tänker du ta dig till, undrade Maj, nu fundersam, nästan förskräckt.

— Bara ringa upp löjtnanten, förstås —

— Är du tokig?

— Javisst, som alltid! Där han sitter vid sin grogg på Stadshotellet!

— Är du — blanktissimo — för —?

— Tyst, flickor, nu ringer jag! Du, Birgit, ta och stoppa soffkudden i mun på Majflickan, om hon skulle bli för nödröstad!

En handrörelse hejade de sista invändningarna, Annie lyfte mikrofonen.

— Får jag be om 893? Tack! Är det Stads-hotellet i Eksjö? Är löjtnant André'n på hotellet? Tack, interurbant! Jag ringer igen!

Annie Wallén lade med affärsmässig min luren på gaffeln. Hennes allvarligt humoristiska uppsyn mötte fyra vidöppna flickögon.

— Nej, du får inte, skrek Maj, — du får inte! Är du alldeles —

— Ja, hvad tänker du göra, log Birgit, som nu purrats upp ur sin letargi.

— Det blir min sak, tröstade Annie, — jag som repets värdinna, och hvars ära står på spel, om mina vänner kunna berätta, att de kommit uttrakade

(Fortf. å sid. 454.)

L. Lind af Hageby

mot Pall Mall Gazettes ägare, W. W. Astor, dess utgivare, D. C. Forrester, dess huvudredaktör, J. L. Garvin, samt dr C. V. Saleeby, som författat de båda ärrekränkande artiklarna.

I lätt flytande, ädelt formade, af utomordentlig tankereda präglade sats-er redogjorde hon för den antivivisektionistiska rörelsens syften i och arbetsmetoder och för de osjällviska motiv, hvilka ställt henne själf som en hängifven arbetare i denna rörelsens tjänst. Sedan fröken Lind af Hageby avslutat sitt tredagarsanförande och haft glädjen mottaga domarens komplimang "Tack för ert vackra tal!" erhöill motparten, representerad af ett flertal af Londons skickligaste jurister, ordet för svaromål. Hur försvaret förts och hvilken utgång de af hela London ofantligt uppmärksammade rättsförhandlingarne tagit är, när detta skrives, icke känt.

Fröken Lind af Hageby, som ännu är en ung dam är sedan år 1902 bosatt i London och blef i fjol brittisk undersäte. Efter att vid Pasteurinstitutet i Paris hafva lärt känna de af vivisektionisterna använda metoderna vid experimenterandet med levande djur anslöt hon sig till antivivisektionismen och kom att inom denna internationella rörelse intaga en synnerligen bemärkt plats. Hon är salunda sedan flera år hederssekreterare i Engelska djurskydds- och antivivisektionsföreningen samt redaktör för dess tidning "Anti-vivisection Review".

Fröken *Lizzie Lind af Hageby*, den i London bosatta kända svenska antivivisektionisten, har uttagit stämning på Londontidningen "Pall Mall Gazette" för ett par dess artiklar, hvori hon förklarar för en medveten lögnerska och hennes antivivisektionistiska propaganda för systematiskt bedrivet bedrägeri. Då målet helt nyligen upptogs till behandling i Kings Bench förde fröken Lind af Hageby själf sin talan och gjorde det på ett så glänsande sätt att Londontidningarna i de mest superlativa ordalag gifva uttryck åt sin beundran för hennes oförfärad mod, hennes fängslande vältalighet och hennes sympatiska uppträdande. Under ett anförande, fulländadt till form och innehåll, och hvilket tog i anspråk en tid af tre dagar utvecklade denna moderna Portia sitt käromål

Amatörfoto.

Klisché: Bengt Sjöfversparre.

80 ÅR DEN 8 APRIL.

Porträttmålaren fröken *Hilda Lindgren* i Göteborg fyllde den 8 april 80 år och blef därvid föremål för den varmaste hyllning. Efter att i unga år hafva ingått på konstnärbanan blef Hilda Lindgren elev af målaren Amalia Lindegren och fortsatte sedan sina studier för J. B. A. Tissier i Paris. Fröken Lindgren ägnade sig företrädesvis åt porträttmåleri och vann på detta område ett känt och aktadt namn.

Efter porträtt.

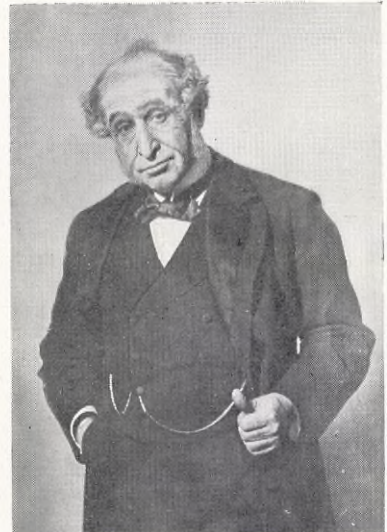
Klisché: Bengt Sjöfversparre.

KARL MANTZIUS.

DANSKT GÄSTSPEL.

Den danske skådespelaren dr *Karl Mantzius* har vid Rönnbladiska sällskapet på Folkteatern i Göteborg påbörjat ett af publiken med stort intresse omfattadt kortare gästspel, därvid han uppträdt i sin kända glansroll, den gamle Levin i Henri Nathansens drama *Innanför murarne*.

Dr Mantzius, som genom sin högtstående konst intager en af de främsta platserna i Danmarks sceniska värld, äger äfven som författare ett känt namn; af hans hand föreligga ett antal mycket förtjänstfulla arbeten öfver skådespelarkonstens historia.

Efter porträtt.

Klisché: Bengt Sjöfversparre.

I "INNANFÖR MURARNE".

Forts. fr. sid. 452.

härifrån. Nu ringer jag igen. Pass på, Birgit — håll kudden i beredskap? En enda Hedenbergdrill kan fördärva hela ackordet! Får jag be om 893? Tack! Är det Stadshotellet — Eksjö — hallå, Nässjö, Nässjö, Eksjö, hallå — är det stadshotellet? Klart till Nässjö. Är det löjtnant André — var så god! Hallå, hallå!

Annies stämma, som nyss låtit helt sträff affärs-
mässig, förvandlades i en fart till det ljuvaste kvit-
ter. Den som hörde utan att se, måste ta henne
för en litet pjollrig, men förtjusande familjeflicka.

— Hallå, är det löjtnanten —? Löjtnant André?
Så roligt! Ja, hvad skall ni egentligen tänka om
mig? Som så här ringer upp och stör er förmid-
dag? Saken är den, att jag är på resa till Oskarshamn
och är hunnen till Nässjö. Nu upptäcker jag
i min tabell, att jag måste vänta öfver några timmar
i Eksjö — tänk så förrargligt — och så — så roligt
på samma gång! Ja, för det skall naturligtvis bli
roligt återse en gammal barndomsbekant. Hvem
jag är —? Ja, vet ni, det skäms jag rent ut att
förråda — ja, ja — ja, så här i telefon, ni förstår.
Ni får veta det, om ni bekvämar er ner till tåget
— ja, det går härifrån 12.40 och är i Eksjö 1.27.
Ack, nu ångrar jag nästan, att jag ringde upp er —
att jag — att jag besvärade er! *Hvad, hvad* skall
ni tänka om mig? Så ni känner verkligen inte
igen? Det var inte artigt! Ni minns inte vårt sista
sammanträffande i Elmhult — att nu inte tala om
Oskarshamn? Nej, ni *får* inte veta mitt namn!
Adjö med er, och glöm, att jag telefonerat! Det
skulle bli rysligt förrargligt, om någon i Oskarshamn
fick veta det! Adjö, nu ringer jag af.

Det var verkligen på tiden; vid det här laget voro
de bägge vittnena medvetlösa. Maj Hedenberg
under kudden liknade titanen under ön Trinakria.
Hela soffan skakade i vulkaniska vågrörelser.

Och månskensprinsessan, som vanligen syntes
nästan hvitblek mot sitt mörka hår, gick blodröd
och motionerade sin våldsamma skratllust. Vulkanen
och vandrerskan upphörde samtidigt med sin
verksamhet.

I stället bröt skattet löst. Bröt löst med en häf-
tighet och — för Majs del med en högljuddhet —,
så Annie måste erinra om sin fader, som sof i vå-
ningen ofvanför.

— Hur kunde du, hur kunde du, skrattade Maj,
när hon ändtligen fick mål i munnen?

— Ja, säg det, smilade Annie nästan skamsen.

— Annie är mäterlig, erkände Birgit, — den här
historien är dräplig. Du får inte hindra mig att be-
rätta den för min fästman. Den är dräplig —

— Bah, fortfor Annie skeptiskt — hon satt i ett
slags bakrus —, inte tror ni, löjtnanten nappar?

— Den spolingen, utropade Maj, — jo, var lugn
för det!

— Jag skulle ge bra mycket för att få se honom
därner, erkände Annie, förtfarande tvefvelsam.

— Hvad hindrar, hvad hindrar, jublade Maj och
sprang bort till klädhängaren.

— Är du, är du —?

Nu var det Annie, som sökte dämpa hänförelsen.
— Först och främst är klockan inte 1.27 än. Och
sedan? Tror ni, *jag* vill äfventyra —? Vill någon
förfuftsbevärd kvinna äfventyra att bli sedd af —
löjtnanten? Det skulle verkligen vara du, sköna Maj!

— Jag går dit ner, förkunnade ett mildt, flöjt-
nande organ.

Annie tittade förbluffad på månskensprinsessan.

— Du Birgit?

— Kan vi inte gå alla tre, tyckte Maj.

— Då anar han oråd. Gissar, att det är komplott.

— Jag går ensam, förklarade Birgit bestämdt.

— Du är säkrast, erkände värdinnan gillande, —
du *är* förlovad och *kan* hålla dig allvarsam.

— Än jag då, protesterade Maj, förnärmad. —
Bara för att visa, att jag *kan* vara allvarlig, när jag
vill — så följer jag med Birgit.

* * *

Birgit och Maj väntade tåget 1.27 i damrummet
till andra klass. Därifrån hade de nämligen en ypp-
erlig utsikt öfver järnvägstorget, och löjtnanten
skulle inte kunna undgå dem. Själva behöfde de
inte utsätta sig för att bli sedda.

Birgit var tyst, ehuru dragen återspeglade hennes
roade stämning. Maj var ytterligt nervös, flög fram
och tillbaka mellan fönstren och lydde inte Birgits
förmåningar att hålla sig stilla i bakgrunden.

— Tror du, han kommer? Tror du, att André —?
Tror du, tror du verkligen?

— Jag tror, svarade Birgit med tillförsikt, — män-
nen äro i själva verket förfärligt lättlurade.

— Du dömer efter din fästman, inföll Maj med
en, som vanligt, omedveten oartighet. — Du skall
få se, att han *inte* kommer. Löjtnant André är
klokare än så.

— "Den spolingen", härmade vänninnan, — nu
fattas klockan två minuter, en minut — tåget kan
vara här i detsamma.

— Tänk, om han sluppit förbi — om han står
ute på perrongen?

Majs upphetsning var feberaktig.

— Där kommer han, sade Birgit lugnt. Hon hade
sparat meddelandet, tills löjtnanten hunnit upp på
trappan. Just nu brusade tåget in, och Birgit måste
med våld hindra Maj att skynda efter ut på per-
rongen. Det var ju nog, tyckte Birgit, att de *visste*,
att han — att *spolingen* nu stod därute och fän-
stirrade...

Omöjligt! Om en stund dansade i alla fall den
blonda ut ur väntsalen, i samma ögonblick, som
löjtnant André återvände — en smula slokörd,
tycktes det.

Han stannade ute på trappan och begrundade sitt
öde. Halft tveiflande, en smula misstänksam redan,
lyfte han händelsevis blicken mot fönstret, där Maj
visade sitt skrattande ansikte. Birgit, som fullkom-
ligt allvarsam stod bredvid, såg, att löjtnanten spratt
till. Hon knuffade förtretad på den allt häftigare
skrattande kamraten. Maj bara skrattade...

Maj kunde inte hjälpa det, hon måste skratta at
den hjälplösa karlen. Hon kunde skratta sig ihjäl,
tyckte hon, at hans misstänksamma min och före-
brående allvar. Maj Hedenberg storskrattade i vänt-
salsfönstret, så som endast hon kunde skratta...
medan den "hjälplösa karlen" ideligen stirrade och
skiftade färg en gång i sekunden... Han begrep...

Han begrep dock endast delvis. Hela den förfär-
liga sanningen gick inte upp för honom förr än åt-
skilliga månader senare — då Maj Hedenberg blif-
vit hans fästmö. Och då tog han sanningen med
lugn, så mycket mer som Maj försäkrade, att hon
ångrade sig förfärligt. Och det var inte hennes
sista tvefvelaktiga artighet.

(Till bild å sid. 459.)

Den 5 april hölls i Malmö en konferens angående tyska byggnaden på sommarens baltiska utställning, dess utlämnande till svensk byggmästare och öfriga i samband därmed stående frågor. Den tyska utställningen, hvilken förfogar öfver ett betydande utrymme, eller 15,000 kv.-m. torde på ett utmärkt sätt komma att representera den högtstående tyska industrien.

(Till bild å sid. 451.)

Påfven Pius X, hvars hälsa under den senaste tiden varit vacklande, har på grund af en ådragen förkylning måst intaga sängen. Tillståndet ger på grund af patientens ålder och ned-satta krafter anledning till oro.

Öfre bilden: DEN AF STORMFLODEN GENOM ÖFVERSVÄMNING SVÅRAST HEMSÖKTA STADEN, DAYTON I OHIO.

Nedre bilden: FÖRÖDELSEN I STADEN OMAHA. Bild från trakten af 24:de och Lake-streets, en af den fattigare befolkningen tätast bebodd stadsdel, där stormen for svårast fram. Omkring fyrtio personer dödades här.

EFTER ORIGINALFOTOGRAFIER.

Stora sträckor af Nordamerika hemsöktes dagarne 21—24 mars af en *våldsamt* orkan, hvilken åstadkom en fruktansvärd förödelse, kostade ett stort antal människor lifvet och lade en mängd blomstrande städer i spillror. Beskrifvande en halfcirkel och med en varaktighet af 36 timmar strök orkanen fram öfver Louisiana, Alabama, Mississippi, Arkansas, Tennessee och norrut öfver Kentucky, Illinois, Indiana, Michigan, Ohio, Pennsylvania och Newyork. De största skadorna åstadkommos i In-

diana, Ohio, Kentucky och Illinois och den största förlusten af människolif gjordes i Alabama.

Staden Omaha i Nebraska öfverfölls på aftonen den 23 mars af cyklonen, hvilken öfver de kvarter, där den strök fram, spred förödelse och död. Byggnader vräktes omkull, under sina spillror begravande de innevarande, och ur ruinerna slogo eldslågorna upp, ytterligare skärpande det fasanfulla i situationen.

Staten Ohio hemsöktes af i samband med orka-

Öfre bilden: SCEN FRÅN DEN AF STORMEN HÄRJADE STADEN CUROKA TENNESSEE. Öfverallt endast spillror af kullräktu byggnader. På liknande sätt har stormen farit fram i stora delar af de mellanvestra staterna, värst i Omaha.

Nedre bilden: SCEN FRÅN HICKMAN, KENTUCKY. Ett träd uppryckt med roten och kastadt mot en kyrka, hvilken svårt ramponerades. Invid trädroten liket af en af stormen dödad man.

nen stående våldsamma öfersvämningar. Särskildt svårt härjad blei staden Dayton. Stormfloden brusade in öfver den olyckliga staden, förvandlande gatorna till vildt forsande strömdrag, där massor af människor funno sin död. Äfven en oerhördt stor materiell skada åstadkoms.

En mängd andra städer i de hemsökta staterna haiva varit utsatta för liknande förödelse, öfverallt följda af arbetslöshet, bitter fattigdom, hungersnöd och sjukdom, allt tillsammans bildande en nationalolycka af omätligt omfång. — Våra bilder äro efter de första verkliga fotografier som hitländt.

Efter fotograf.

ADRIANOPEL EFTER FALLET. *Bulgariska officerare i den besegrade staden.*

Kilich: Kom. A.-B. Bengt Sjöberg, Sklm—Glg.

Det stolta löfte den turkiske befälhavaren Schükri Pascha afgaf, då Adrianopel vid Balkankrigets början inneslöts af de segerrika bulgariska arméerna, att göra fästningen till ett andra Plevna har han hållit på ett sätt, som tillvunnit honom hela världens beundran. Månad efter månad har han med lysande tapperhet fortsatt det hopplösa försvaret och därigenom vid fästningen bundit ofantliga fiendemassor, hvilka i annat fall skulle kunna hafva sändts

som förstärkningar till Chataldja, det sista bälverket för Turkiets hufvudstad.

Inför öfvermakten af de förenade bulgariska och serbiska arméerna och sedan de turkiska trupperna uttröttats af ständigt förnyade fiendtliga stormangrepp, bröts dock till sist det hjältemodiga försvaret. Vid ett af serbiska trupper den 25 mars företaget angrepp eröfrades fortet "Kadirlik Idrim", i hvilket vid tillfället befunno sig Schükri Pascha och ett

Efter fotograf.

BILD FRÅN BELÄGRINGSFÄLTET ÖFVERTÄCKT AF FALLNA SOLDATER.

Kilich: Kom. A.-B. Bengt Sjöberg, Sklm—Glg.

Efter foto af G. F.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöversparre, Sthlm.-Gbg.

EFTER ADRIANOPELS FALL: En bulgarisk officer dekorerar liket af en soldat ved bulgariska gardet hvilken stupade sedan han lyckats afskära det stängselnät som omgaf staden och hvarigenom han öppnade en passage för sitt regemente.

flertal af hans stabsofficerare. Adrianopels fall var därmed besegladt och påföljande dag den 26 mars gaf Schükri pascha sig och sin här till bulgarernas högste befälhafvare, general Ivanoff, samt fördes

som fänge till Sofia där han med stora hedersbetygelser mottogs af stadens kommandant.

Schükri Pascha är född 1854 och tillhör en gammal krigarsläkt. För militära studier vistades han under någon tid i Tyskland och tillvann sig där under genom sin militära duglighet kejsar Wilhelms uppmärksamhet. Politiska inflytelser hindrade efter hemkomsten till Turkiet i någon mån hans militära karrier. Efter att hafva varit brigadgeneral i Adrianopel och sedan ha innehaft en del andra militära poster utnämndes han vid Balkankrigets utbrott till högste befälhafvare i Adrianopel.

Efter foto af G. F.

ADRIANOPELS HJÄLTEFÖRSVARARE, ÖFVERKOMMANDANTEN SCHÜKRI PASCHA (1) OCH IBRAHIM PASCHA, MILITÄR GUVERNÖR (2), SAMT BULGARISKE MINISTERN FRANGHIA (3), som förde dem till Sofia. — ADRIANOPELS MILITÄRGUVERNÖR FÖRES INFÖR SEGRAREN KONUNG FERDINAND.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöversparre, Sthlm.-Gbg.

"DET FÖRSTA MÖTET" MELLAN KEJSAR WILHELM OCH HERTIGEN AF CUMBERLAND I HOMBURG. JULIUSTORNET I SPANDAU, DÄR TYSKLANDS NYA KRIGSSKATT — EN MILLIARD MARK — SKALL FÖRVARAS. Tornet är omgivet af fästningsmur och vallgraf. Fästningen skall bebos af stadskommendanten i Spandau.

Den med anledning af förlöfningen mellan prins Ernst August af Braunschweig-Lüneburg och prinsessan Viktoria Luise af Preussen ingångna försoningen mellan furstehuset Hohenzollern och Welf har ytterligare bekräftats genom det personliga af stor hjärtlighet präglade sammanträffande, som den 10 april ägde rum mellan de båda furstehusens öfverhufvud, kaisar Wilhelm och hertig Ernst August af Cumberland. Till mötesplats hade utsetts staden Homburg. Tyska kaisarparet, prinsessan Viktoria Luise och prins Adalbert af Preussen hade infunnit sig vid stationen för att mottaga det cumberlandska hertigparet. När höftaget gled in, skyndade kaisaren fram och räckte — sedan han hälsat hertiginnan — sin hand till hertigen, som mottog den i ett fast vänskapsfullt grepp.

BALTISKA UTSTÄLLNINGEN: Den tyska kommitténs första besök. Utställningens arkitekt, F. Böberg (*) visar fältet. — Foto. Sjöberg, Malmö.

Den genom sin historiska innebörd märkliga tilldragelsen öfvervars af ett stort antal af det welfiska partiets medlemmar, hvilka med anledning af det bebådade försoningsmötet skyndat till Homburg.

Då kaisarparet och deras gäster lämnade stationen och i bilar begåvo sig till slottet, hälsades de med stömande hänförelse af människomassorna.

Ett rykte vill veta, att den Hohenzollern-welfiska vänskapen skulle komma att ytterligare befästas genom en förlöfning mellan kaisar Wilhelms tredje son, prins Adalbert, och hertigen af Cumberlands dotter, prinsessan Olga.

Efter fotografi.

PROCESSIONEN GENOM DEN GREKISKA HUVUDSTADENS GATOR.

Kliche: Ernst Sjögrensparré

Kistan placerad på en kanonvagn dragen af sjömän, följes närmast af den nye konungen, de grekiske prinsarne samt utländska representanter. Enkedrottningen, drottningen och prinsessorna åka i vagnarna närmast därefter.

I *Balkankrigets* elfte timme och då det efterlängade fredsslutet när som helst kan väntas har Europa fått bevittna det föga uppbyggliga skådespelet hurusom stormakterna, för att vara Österrike till behag, med våld vilja hindra Svarta Bergens lilla hjältemodiga folk att sätta sig i besittning af de segerns frukter, som det köpt med så dyra offer i blod och guld. Stormaktsaktionen, så frankt påbörjad, synes emellertid hafva förlamats af den kyliga hållning ryska regeringen, påverkad af den allmänna meningen inom landet ansett lämpligt att intaga. Sympatierna inom Ryssland för de tappra mon-

tenegriska stamfränderna ha vuxit sig allt starkare och framträda med uppseendeväckande öppenhet. Den panslavistiska stämningen har vid upprepade tillfällen i Petersburg tagit sig uttryck i stora demonstrationer. Medan dessa till en början förhindrades af polisen, hafva de, sedan de som deltagare börjat räkna dumamedlemmar och högtstående personer fått försiggå ostörda och detta trots deras öppet fiendtliga hållning mot Österrike. Våldiga folkmassor hafva därvid giivit uttryck åt panslavisternas önsknings genom sina rop "Skutari åt Montenegro!" — "Ned med Österrike!"

Efter fotografi.

DE SLAVISKA DEMONSTRATIONERNA I ST PETERSBURG TILL FÖRMÅN FÖR MONTENEGROS KRÄF.

Kliche: Ernst Sjögrensparré

1. Öfr. fotograf.

FRAMFÖR KEJSERLIGA PALATSET I KINA VID BEGRAFNINGEN.

Klick: *Paul Sittler*.

Den kinesiska enkekejsarinnan Lungju afled i Peking den 22 febr. Hon var enka efter den olycklige kejsar Kwangsu, som i nov. 1908 af den "stora enkekejsarinnan", då hon själf låg för döden, tvingades att begå självmord. Den nu bortgångna kejsarinnan lefde ett stilla och tillbakadraget lif i det ki-

nesiska kejsarpalatset och blandade sig aldrig i politiken. Hon dog barnlös.

* * *

Från en landsman i Honolulu hafva vi mottagit nedanstående praktfulla blomsterbild, visande en oändlig mängd af den underbara kaktusarten "Nattens

Drottning" i full blomning. Vår bild återgifver en liten del af den fem kilometer långa och af "Nattens Drottning" öfverväxta stenmur, som löper rundt Punshos Collège i Honolulu. När denna omätliga massa af gigantiska blommor fyra gånger årligen slå ut i all sin prakt, bilda de, öfvergjutna af den tropiska nattens bländhvita månsken, en tafra af vidunderlig skönhet.

EN FEM KILOMETER LÅNG ALLÉ KANTAD MED "NATTENS DROTTNING" I BLOM. FOTOGRAFI TILL H. B. D. FRÅN EN LANDSMAN I HONOLULU.

* Data ä nästa sida.

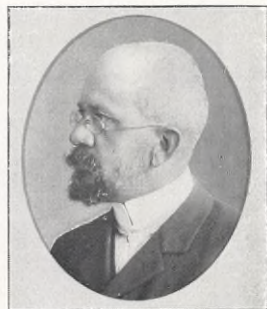
O. M. AGRELIUS.
Direktör. — Stockholm.
85 år 8 April.*

C. G. BREDBERG.
F. d. Godsegare. Kapten. —
Upsala. 80 år 13 April.*

E. W. GEIJER.
Häradshöfding. — Örebro.
65 år 15 April.*

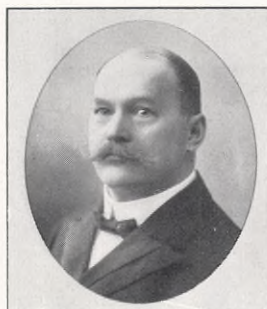
L. H. W. HELLBERG.
F. d. Godsegare — Ljungskile.
Nyülltr. led. af Riksd. A. K.

C. A. HUMBLE.
F. d. komm.-ordf. Godsegare.
Lilla Alby. — 85 år 12 April.

G. O. V. LINDGREN.
Grosshandlande. — Örebro.
65 år 6 April.*

J. P. L. ANDERSON.
Assuransdirektör. Konsul. —
Göteborg. 50 år 12 April.*

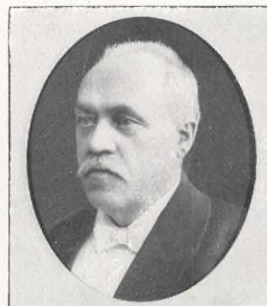
D. KINDBORG.
Skeppsmäklare. Skeppsredare.
— Karlskrona. 50 år 19 April.

I. LUNDSTRÖM.
K. Sekreterare. Humor. förf. —
Stockholm. 70 år 13 April.

O. E. WESTIN.
Professor. — Stockholm.
65 år 5 April.*

L. G. F. NORLANDER.
Läroverksadj. Personhist. förf.
— Umeå. 65 år 17 April.

G. K. W. SCHMIDT.
Lasarettsläkare. — Köping.
60 år 2 April.*

W. DAHLBÄCK.
Harål inde. Kommunalman. —
Hjärtum. 60 år 18 April.

J. SÖDERLUND.
Sjömanshusomb.-man
Karlshamn. — 60 år 12 April.

P. LARSSON.
Bankkamrer. Komm.-ordf. —
Karlskoga. 50 år 4 April.

J. ANDERSSON.
Handlande. Komm.-ordf. —
Upperud. 50 år 21 April.

* Data här nedan.

A. E. HJERTONN †.
F. d. Landtbrukare. Nämnde-
man. Kommunalman. — Malmö.
F. 31. † 5 April.

A. ARVIDSSON †.
Kontr.-prost. Kyrkoherde. —
St. Levene. F. 34. † 7 April.

H. E. DAHLBERG †.
Revisionskommisarie. — Stock-
holm. F. 39. † 9 April.*

O. RASMUSSON †.
F. d. Reg:tsveterinär. Kommu-
nalman. — Trelleborg.
F. 55. † 11 April.

V. HOFLUND †.
F. d. Bankkassör. Stadsfull-
mäktig m. m. — Eksjö.
F. 32. † 29 Mars.

J. F. W. MEYER †.
F. d. Godsegare. — Gelle.
F. 41. † 2 April.

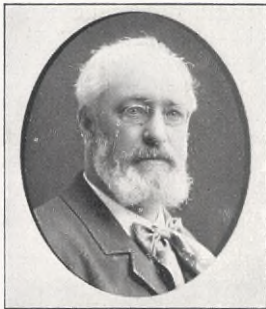
I. HEYMAN †.
Disponent. — Flen.
F. 59. † 1 April.*

B. K. WETTERGREN †.
Fru. Inneh. Jernvägshotellet. —
Storlien. F. 59. † 27 Mars.

J. F. BOOK †.
Professor. — Stockholm.
F. 36. † 8 April.*

C. H. HJORTH †.
Med. Lic. — Stockholm.
F. 39. † 3 April.*

S. J. LARSSON †.
Hemmansägare. Led. af Riksd.
A. K. — Gällstad.
F. 62. † 11 April.

E. SUNDSTRÖM †.
Häradshöfding. — Örnskölds-
vik. F. 70. † 31 Mars.*

MARCUS AGRELIUS. Stud.-ex. 47, tj. man i styr. f. Köping—Hult jernv. 53, sekr 54—57; efter stud.-resor utmed jernvägar i England, Tyskland o. Österrike jernvägens trafikchef 73; led. a. styr. o. verkst. direktör 85—97. Verkst. dir. i Stockh.—Vesterås—Bergslag. jernv. a.-b. 73—79. i ed. af styr. i. A.-B. Grängesberg—Öxelösund 97—04; led. af styr. i. jernv. Örebro—Köping. Led. af kommittén i. org. af st. jernv. stvr 67, för revision af do 73—75, för samtrafik o. taxa 78—80, 87—89, för statsbanornas styr.-omorg. 93—95, för inköp af Vestku-tbanan. Stadsfullmäktig i Örebro 62—73, 86—08, led. af styr. i Örebro sparbank 63—72, 92—08, ordf. 94—08. Sedan 11 bosatt i Stockholm.

CARL BREDBERG. Sek.-löjtn. i Flott. 55, aisk. fr. akt. tjänst 62, kapt. 83. Arr. egend. Berga i Södertörn t. 97, arr. Bogesund fr. 82 under flera år. Framstående jordbrukare o. svnerligen ansedd hästuppfödare. Prisdomare o. bestyr.-led. v. ett flertal landtbr.-möten, kommissarie v. utställn. i Köpenhamn 88. Mångårig led. af hushålln.-sällsk förvaltning utskott 84—08, tilld. dess guldméd. 94, hedersled. 08. Led. af K. Landtbr.-akad. sedan 83, dess hedersled. 1900. På sin tid led. af styr. i Ultuna landtbr.-inst.

ERNST GEIJER. Stud.-ex. 66, hofr.-ex. 72, adj. led. af Sv. hofr. 83—87, häradshöfd i Vestra Nerikes doms. sedan 87. Stadsfullmäktig i Örebro, ordf. i första beredd. afd., ordf. i fören. f. åstadkommande af barnsjukhus i Örebro. Ord. i Örebro läns trädgårds A.-B.

GÖRAN LINDGREN. Bildade egen handelsfirma 75, verkst. dir. o. delägare i a.-b. G. O. V. Lindgren & Co. En af stiftarna af Örebro telefonförening, bland de första i Sverige. Led. af Örebro stadsfullmäktige se-

dan många år, led. af drätselkam., helsov.-nämnden m. fl. kommunala uppdrag. Styr.-led. i Örebro Sparbank, Örebro Folkbank, Ståd. Hypoteksförening, Örebro Inteckn. a.-b. Anl. gt Örebro Elektr.-verk 86, det första i Sverige. Led. af Riksd. A. K. 03—05.

JONAS ANDERSSON. Anst. i sjöförsäkr.-a.-b. Gauthiod i Göteborg 82, dess verkst. direktör sedan 93. Led. af sjöförsäkr. bolagens tariffkommitté, led. af styr. för Internat. Transport-Versich. Verband. Led. af o. kassaförvalt. i fattigv. styr. led. af Göt förb. öfverstyr., led. af styr. i. Naut fören., hedersled. i Göteborgs fartygsbefälh. fören. Kubansk konsul i Göteborg sedan 12.

EDVARD WESTIN. Aig.-ex. fr. Teknol. inst. 75, assist. v. inst. 75—77; lär. v. Navig.-skol. i Stockholm 76—84, lektor i mekan. o. mask.-lära v. Tekn. högsk. 77—07, lär. i tillämp. mekan. v. Art.-o. ing. högskolan 78—98; professor i maskinlära v. Tekn. högskolan sedan 97, förestånd. i fackskolan i maskinbygn.-konst. o. mek. teknologi. Konsult ingenjör.

WILHELM SCHMIDT. Stud.-ex. 72, med. lic. 84, tf. las. o. stadsläk. i Östersund 88—89, lasarettsläkare i Köping sedan 89. Intendent v. Johannis-dals brunn 89—91.

HOWARD DAHLBERG †. Stud.-ex. 58, kam.-skr. i Kammarrätten 71, revisor 79 o. revisionssekr. derst. 85—04.

IVAR HEYMAN †. Egnade sig åt landtbruk, inköpte på sin tid andel i Reymyre glasbruk, hvilken part han senare sålde och tillträdde befatt.

Den isländsk-amerikanske språkforskaren *Vilhjalm Steffansons* bebadade expedition till de "hvita eskimåerna" på den norr om Amerika liggande lilla ön Victoria Land kommer att starta till sommaren och återförväntas först 1916. Under den tid expeditionen varar skola deltagarna bo bland infödingarne på ön och särskildt studera den stam hvita eskimåer Steffanson vid ett tidigare besök påträffade inåt landet, och hvil-

Efter porträtt.
D:R VILHJALMAR STEFFANSON, som till sommaren utgår på en expedition till de hvita eskimåerna på Victoria land, hvilka han där upptäckt.

Kliche. Bengt Sjöversparre.
D:R R. H. ANDERSON, via Newyorks nat.-hist. museum, d:r Steffansons högra hand och en af de tio vetenskapsmän som följa honom på expeditionen.

ka han på grund af deras utseende antager vara afkomlingar af de isländingar och grönländingar, hvilka på sin tid trängde fram till "Vinland". Expeditionen, som bekostas af den kanadensiska staten, är ytterst väl utrustad och bl. a. försedd med apparater för trådlös telegrafering och filmsfotografering. Bland det tiotal vetenskapsmän som deltaga i expeditionen märkes d:r R. H. Anderson vid Newyorks museum.

som disponent för Träförädlings a.-b. fabrik i Flen. Ordf. i komm. nämnd 02-12, i komm. stämm. 05-06, i municipalnämnden under 4 år. Verksam till fromma för fattigvårdens ordnande
FRIDOLF BOOK †. Efter utbildn. i Joachim o. Leonard anst. i Hoikap i Stockholm 52-89, lär. i violin v. konserv. derst. 72-11; konsertmäst. 82, kamrer v. Musik. akad. 90-09. Framstående lärare o. kammarmusiker.
HALMAR HJORT †. Stud.-ex. 58, med. lic. 66. Förestånd. f. Allm. elektricitetsnättn. sedan 83. Läkare v. asylen i pauvres hontenx sedan 86.
EINAR SUNDSTRÖM †. Stud.-ex. 88, hoifr. ex. 92, tjenstgj. under en lång följd af år v. olika domsagor samt v. Göteborgs rådsh. rätt; härads-höfd. i Sjöleveds och Arnäs doms. sedan 12.

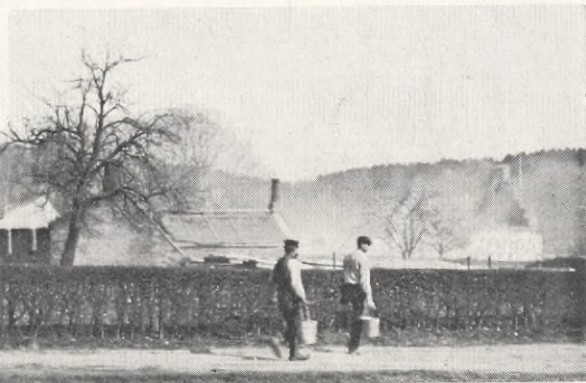
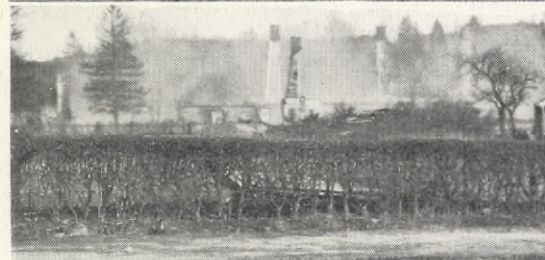
Under pågående gudstjänst söndagen den 6 april i *Regna kyrka*, Östergötland, antändes kyrkans spåntäckta tak af gnistor från värmeledningen. Gudstjänsten aflystes, och den församlade menigheten grep sig an med släckningsarbetet. Elden var dock öfvermäktig och af kyrkan kvarstår nu endast yt-

termurarne. Kyrkans silfver, handlingar och altartafla räddades.

Hjulebergs gods i Abild, Halland, tillhörigt godsägare Niels Treschow, härjades den 5 april af en svår eldsvåda, hvarvid två af statare bebodda bostadshus samt trädgårdsmästarebostaden, stallbyggnaden och en del drifhus lades i aska. Flera andra byggnader voro svårt hotade men räddades. Brandskadeersättningen har fastställts till 28,000 kr.

INNEHÅLL

Friherre Erland Nordenskiöld (biografi med helsidesporträtt). — Konung Gustaf vid Rivieran. — Fröken Lizzie Lind af Hagby. — Porträttmålarrinnan Hilda Lindgren. — Dr Karl Mantzius gästspelar i Göteborg. — Svenska bilder för dagen. — Begravningshögtidligheterna i Athen. — Naturkatastrofen i Amerika. — Adrianopels fall. — Brokigt utomlandsnytt. — Veckans porträttgalleri. — En småstadssöndag. Ber. af K. G. Ossian-Nilsson.

Efter fotografier.

Kliche. Kem. A.-B. Bengt Sjöversparre, Stilm.-Göb.

TVÅ ELDSVÅDOR: REGNA KYRKA i Östergötland den 6 april och HJULEBERGS GODS i Halland den 5 april.

Eftertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan särskildt medgifvande förbjudes vid laga påföljd.